

ရုက္ခစိုင်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ညိုထွန်းလှ

တံငါ၊ ညို့တံ၊ ညို့ထွန်းလူ (၁)

အမှာ စာရေးလျှင် ရေးပေးရမည့် စာအုပ်ပါစာများကို သေသေချာချာဖတ်ပြီး ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရမည်ဆိုသော အယူ အဆတစ်ခုကို သိပ်မကြာသေးမီကပင် ဖတ်လိုက်ရသေး၏။ အမှာ စာ ဆရာက လမ်းအခင်းကောင်းလွန်း၍ အမှာ စာဖတ်အပြီးမှာ ဘာမှ ဆက်မဖတ်ချင်တော့သော ခံစားမှုကိုပေးသည့် အမှာ စာတစ်ချို့ကို သတိရသည် ။ သိပ်များများ စားစားတော့ မဟုတ်။ သုံးအုပ် လောက်ပဲဖြစ်မည်။ မဖတ်လိုက်မိသော စာအုပ်များ လည်း များစွာ ရှိပါသည် ။ ထိုအထဲမှာ ဤလို သဘောမျိုးသက်ဝင်သည့် အမှာ စာမျိုးတွေ ပါရှိနေနိုင်ပါသည် ။

အမှာ စာရေးရန် လက်တွန့်တတ်သူကျမှ အမှာ စာတွေ ရေးရေးနေရခြင်းမှာ ကမောက်ကမ နိုင်လှသည် ။ စာအုပ်တိုက်ကြီး တစ်တိုက်ဆိုလျှင် သူတို့ ထုတ်သမျှ စာအုပ်တိုင်းတွင် စာရေးသူ၏ အမှာ လည်း ပါရသည် ။ ထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ ကလည်း ပါရသည် ။ ဤအမှာ စာမျိုးကတော့ အကျဉ်းမျှ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းသဘောမျိုး ဖြစ်၏။ ဤလိုအမှာ စာမျိုးသည် စာရေးသက် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့်ရှိ လာပြီဖြစ်သော ညို့ထွန်းလူအတွက် လိုအပ်မည်မထင်ပါ။

လက်တွန့်တတ်သော်လည်း မဖြစ်မနေရေးပေးဖို့ လိုအပ်လာသော အခါတွင် (ကိုယ့်စာအုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုလျှင်) ကျွန်တော်သည် စာ

ရေးသူကိုကော ထုတ်ဝေသူကိုပါ ကျွန်တော်ရေး
ချင်တာရေးမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သုံးချင်မှ သုံးနိုင်ကြောင်း၊ မကြိုက်လျှင်
မသုံးဘဲနေနိုင်ကြောင်းတို့ဖြင့် ပလ္လင်ခံပေးလေ့ရှိပါသည်။ ။ ဝတ္ထုတိုတွင်
ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိသော ဆရာလေးတစ်ဦး၏ စာအုပ်၌ ကျွန်တော်
ထိုအမှာ မျိုးကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရေးပေးလိုက်သည်။ ။ စစ်ကိုင်း
ရောက် အမှာ စာ။ နောက်တိုက်တစ်တိုက်မှ ထုတ်သော နောက်လူတစ်
စု၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်အတွက်ကျတော့ ပဲခူးရောက်အမှာ စာ။ မြင်း၊
လှေတို့ကို သတိရနေခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော ခေါင်းစဉ် ဖြစ်၏။

J

မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်း ဟူသော စကားရှိ၏။ မိန်းမသား (အထူးသ
ဖြင့် မြန်မာအမျိုးသမီးများ) တို့သည် ဖူးစာဖက်ကို မျှော်ရုံသာ မျှော်ရသ
ည်။ ။ လိုက်ရှာခြင်း မပြုရပေ။ ယောက်ျားကြိုက်တော့ စိုက်စိုက်လာ၊
မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာဆိုသည့် ဆိုရိုးပင်ရှိ၏။ မုဆိုးတစ်ပိုင်း
ဆိုသည်မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းကို ပြောရာကျသော်လည်း ကျွန်
တော်ကတော့ လေးမြားပြင်ပြီး တောတစ်ခွင် တောင်အနွဲ့ ခြေဆန့်၍
သားကောင်ရှာခြင်းကိုပဲ ယူပါသည်။ ။ မိန်းမကြိုက်တော့ လိုက်လို့ ရှာဟု
ပင် ပြောင်းရတော့မည့် အဖြစ်။

ယောက်ျားကလိုက်ပြီး မိန်းမက ထိုင်မျှော်ရခြင်းအဖြစ်ကို
ဈေးဖျက်ပြီး ယောက်ျားက ငါးစာ ကောင်းကောင်း တပ်ပြီး ငါးလာအဟ
ပ်ကို စောင့်နေခြင်းမျိုးရှိမည်။ တံငါတစ်ဝက် ယောက်ျားပျက်ဟု ကျွန်
တော်တို့ သုံးစွဲပါသည်။ ။

ဝတ္ထုရေးကြသူများ တွင် မုဆိုးလည်း ရှိ၊ တံငါလည်း ရှိ၊ မုဆိုးဆိုသ

ည် မှာ ပရိသတ်ကိုလိုက်ရှာသူ၊ ပရိသတ်ရအောင် ရေးသူ။ တံငါဆိုသည် ကတော့ ရေးချင်တာကိုရေးမယ် ကြိုက်ရင်ဖတ်၊ မကြိုက်ရင်နေ ဆိုသည့် စာရေးဆရာမျိုးဖြစ်သည်။

ညိုထွန်းလူ၏ စာမူများကို ပထမဆုံး ရွေးချယ်ပုံနှိပ်ခြင်းမခံရမီကာလက စာမူများ အဖြစ်၌ပင် ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးခဲ့ပါသည်။ တိုတိုရှင်းရှင်းနှင့် ဇာတ်ကွက်ခိုင်ခိုင်၊ အလှည့်ကောင်းကောင်း ဆိုသည့် ဖော်နည်းကောင်းကိုမသုံးဘဲ ရေးချင်သမျှကို ရေးချင်သလို ရေးလွှတ်လေ့ရှိသော (ပညာပဲ ဆိုဆို၊ ဉာဉ်ပဲဆိုဆို) အကျင့်ကို ထို ၁၉၈၀ ကျော်ကျော်နှစ်များကပင် ကျွန်တော်တို့ သတိထားမိခဲ့ပါသည်။ အောင်ပင်လယ် လေပြေညင်းဆိုသည့် ဝတ္ထုတို စုပေါင်းစပ်ပေါင်းစာအုပ်မှာ တော့ ငါတို့ လည်း လုပ်တတ်ပါဆိုသည့် သဘောကို တွေ့လိုက်ရသေးသည်။ အတိုပြောရလျှင် ညိုထွန်းလူသည် တံငါလို စာရေးဆရာမျိုး။

၃

စပါးကြီးမြွေသည် သားကောင်၏ ခြေရာကို ညှို့တံဖြင့်ထောက်၍ ညှို့သည် ဟု ကြားဖူးသည်။ (ယုံ တော့မယုံ)။ အညှို့ခံရသော သားကောင်သည် တဝဲလည်လည်နှင့် စက်ကွင်းမိပြီး စပါးကြီးမြွေရှိရာသို့ ရောက်လာရပါသည် တဲ့။ အချို့စာရေးဆရာများ (အထူးသဖြင့် မော်ဒန်နှင့် ပို့စ်မော်ဒန်ဝတ္ထုတို ဆရာများ) သည် ဤလိုထူးဆန်းသော အရည်အသွေးတစ်မျိုးဖြင့် ဖတ်သူကို ညှို့နေသလိုထင်ရ၏။ စွဲမက်စေသော စွမ်းအင်ဟု ပင် ပြောရမည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်လောက်က ဂျူဗလီဟော စာတမ်းဖတ်ပွဲတစ်ခုတွင် ဆရာဇော်ဂျီက သဘာပတိ သုံးသပ်ချက်မိန့်ခွန်းကိုပြောရာ၌ (ထိုဆွေးနွေးပွဲတွင် ကုန်ကြမ်းဆိုသောစကားလုံးကို အလှူပယ်သုံးစွဲဆွေးနွေး၊ ဟောပြောကြသည် ဖြစ်ရာ) ကုန်ကြမ်းဆိုသော စကားလုံးကို သတိထားမိလိုက်ကြောင်း ထည့်သွင်းပြောကြားသွားသည်။ ။

စက်ရုံဆိုပါစို့။ ကုန်ချောတစ်ခုထွက်လာဖို့ လုပ်သား၊ စက်နှင့် ကုန်ကြမ်းဆိုသော ကဏ္ဍသုံးခု လိုအပ်သည်။ ။ တစ်ခုခုလိုအပ်နေလျှင် ကုန်ချောမထွက်။

ညိုထွန်းလူသည် ပြီးခဲ့သော သုံးနှစ်လောက်အတွင်းတွင် စာပေဟောပြောပွဲများကိစ္စဖြင့် မြို့ နယ်အတော်များများ သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြောင်း သတင်းများ ဖတ်ရသည်။ ။ ဒေသသစ်သို့ ရောက်သူသည် အရှာကောင်းလျှင် ကုန်ကြမ်းများ စွာ ရလာနိုင်၏။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဖွဲ့စည်းဟန်မှ ခွဲထွက်သော ဝတ္ထုအချို့ (အလွယ်ဆုံး ဆွဲထုတ်ပြရလျှင် “ကြာပင်တော”) တွင် ဤအချက်ကို မြင်ရ၏။ ခေတ်ကိုပြသောစာ (ဥပမာ ဝိပါက)၊ လူကိုပြသော စာ (ဥပမာဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်) စသည် ဖြင့် အမျိုးမျိုးကွဲပြားမည်ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာတို့ က ပိုင်းခြားပြနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ ကုန်ကြမ်းချင်းအတူတူ စက်နှင့် နည်းပညာကိုလိုက်ပြီး မုန့်လုံးဖြစ်သွားရခြင်းနှင့် ကွန်ပျူတာအတွင်းသားပစ္စည်း ဖြစ်သွားရခြင်းဆိုပြီး ကွဲပြားသွားသည်။ ။ ဖန်တီးသူက ဘယ်လိုဖန်တီးလိုက်သလဲဆိုခြင်းက ဆုံးဖြတ်သွားပေသည်။ ။ စာရေးဆရာဆိုသည် မှာ ကြေးမုံမှန်တစ်ချပ်ကိုကိုင်ပြီး ခေတ်ကိုဖြတ်သန်းနေသူဖြစ်သည်။ ။ သူ့ကြေးမုံတွင် ခေတ်တွေ၊ လူတွေ၊ ဩကာသလောကတွေ အရိပ်ထင်လာကြမည်သာဖြစ်သည်။ ။ ထိုအရိပ်များကို ဘယ်လိုကုန်ချောမျိုးအဖြစ် စာရေးဆရာက ထုတ်လုပ်လိုက်ပါသလဲ။ သူထုတ်လုပ်လိုက်သော ကုန်ချောသည် သူ့အကြောင်းနှင့်

သူ့ခေတ်အကြောင်းကို ပြောပြပေလိမ့်မည်။ ညိုထွန်းလူ၏ ပရိသတ်က
ညိုထွန်းလူအပေါ် ဤသို့ပင် မျှော်လင့်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျော်စောမင်း

၂၇၊ ၁၂၊ ၂၀၀၇

*

ဝိပါက

ညက အိပ်ရာဝင်နောက်ကျသွားခဲ့လို့ ဒီနေ့ တစ်မနက်လုံး ခေါင်းအုံ
နေတယ်။ အမှန်တော့ အိပ်ရာဝင် နောက်ကျတယ်လို့ သာ ပြောရတာ၊
အသုဘအိမ်က ပြန်လာတော့ မနက် သုံးနာရီကျော်နေပြီ။ ပုံမှန်အိပ်နေ
ကျမျက်လုံးတွေက အကျင့်ပျက်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲလိုက်ပေမယ့်
တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူး။ ဟိုလိုမ့်ဒီလိုမ့်လုပ်ရင်း ခဏပဲ မှေးလိုက်ရ
တယ်။ မိုးစင်စင်လင်းတော့ အိပ်ရာထဲက ထလာခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မျက်
နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုသွားဖို့ ဟ
န်ပြင်ရတော့တာပေါ့။ မနက်ခင်းတိုင်း သွားနေကျနေရာဆီကို ခြေဦးမ
လှည့်ခင် နာရေးအိမ်ဘက်ဆီကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သေးတယ်။
ကနားဖျင်းတဲထဲက ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံတွေ ထိုင်တဲ့ သူကင်းမယ့်နေ
တာကို တွေ့ရတယ်။ အချိန်စောနေသေးတာကိုး။ ဘယ်လာနိုင်ကြပါ့မ
လဲ။ မြို့ဆိုတာက လူ တိုင်းလူတိုင်း ကိစ္စမြားမြောင်နဲ့ ရှုပ်ထွေးနေကြရ
တာ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခင်ကြမင်ကြပေမဲ့ အရေးအကြောင်း
ကိစ္စရှိရင် ချက်ချင်းလက်ငင်း ရောက်လာခဲ့တယ်။

မနက်ခင်း ရာသီဥတုက ဟုတ်သလိုလိုပဲ၊ မိုးတအုံအုံနဲ့ ။ တစ်ချက်တ
စ်ချက် လေပြည်လေး ပြေးဝင်လာတတ်တယ်။ အမှန်တော့ ဒါတွေက
မာယာတွေပါ။ ခဏကြာရင် နေပွင့်လာမယ်။ ပြီးတော့ လေတဟူးဟူး
တိုက်ခတ်လာမယ်။ ဒီမြို့ ဒီအရပ်ဒေသမှာ မိုးအခါဆိုပေမယ့် မိုးမရွာ
တာက ခပ်များများ ၊ မိုးရွာမလိုလိုဟန်ပြင်ရင်း လေတွေတိုက်ပြီး၊ နေဝ

င်းဝင်းတောက်အောင် ပူပြင်းတတ်တယ်။ လေတိုက်လွန်းလို့ အိမ်တံခါး
တွေ ပိတ်ထားရင် လှောင်အိုက်နေပြန်တယ်။ တံခါးဖွင့်ထားတော့ အိမ်
ထဲကို လေတွေ တိုးချင်သလို တိုးဝင်နေတယ်။ နေပူလွန်းတော့ ချွေးထွ
က်သက်သာအောင် လေတိုက်ခံလိုက်တော့ ချွေးတစိုစိုနဲ့
အအေးပတ်သွားတော့တယ်။ နှစ်တိုင်း ဒီလိုအချိန်ရောက်ရင် ရာသီဥတု
က မကောင်းလို့ အဖျားအနာများ တယ်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်တဲ့ သူ
တွေဆိုရင် ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်ရတာ။ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်တာကို ခံနိုင်ရ
ည်မရှိတော့ဘူး။ တစ်ချက်ကလေး သတိ လစ်လိုက်မိတာနဲ့ အိပ်ရာထ
လဲသွားရတယ်။ ကံမကောင်းရင် ပြန်ပြီး နာလန်ထူဖို့ ခက်သွားတယ်။
ဦးလေးဘိုရဲ့ အဖြစ်ကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ရက်လောက်က
မှ ကျန်းကျန်းမာမာ သန်သန်စွမ်းစွမ်းရှိပေမဲ့ အခုတော့လည်း အမှ ည့်
လွန် သစ်သီးတစ်လုံးလို ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျသွားရှာတယ်။

ဦးလေးဘိုရဲ့ နာမည်ရင်းက ဦးဘိုဝင်းတဲ့ ။ ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့ သုံးအိမ်
ကျော်ပဲခြားပြီး၊ လမ်းရဲ့ တစ်ဖက်တည်းမှာ ရှိကြတယ်။ မြို့ရဲ့ ရပ်ကွက်
အိမ်တွေဆိုတာကလည်း အိမ်ဝန်းကျဉ်းကျဉ်း၊ တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်ကြား
ဝင်းထရံလေးခြားပြီး အိမ်ချင်းကပ်နေတာ။ သုံးလေးအိမ်လောက်ခြား
ပေမဲ့ တစ်အိမ်ကအသံကို တစ်အိမ်က ကြားရတတ်တယ်။ ဦးလေးဘိုရဲ့
သမီးက မသန်းဆင့်တဲ့ ။ အဖေ တစ်ခုသမီးတစ်ခုပေါ့။ အခုဆိုရင်
မသန်းဆင့်တောင် အသက်ငါးဆယ်နားကပ်နေပြီ။ သူ့ ယောက်ျား ကို
ကျော်သန်းကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်က ဆုံးသွားတယ်။ သူတို့
မှာ သားယောက်ျားလေးချည်း သုံးယောက် ကျန်ရစ်တယ်။ သားတွေက
လည်း ဘွဲ့တွေကိုယ်စီရပြီးသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ်ကလည်း သိတဲ့ အ
တိုင်း ပညာခေတ်ဆိုတော့ ကောင်လေးတွေခမျာ ကိုယ်ရတဲ့ ဘွဲ့နဲ့
မတင်းတိမ်နိုင်ဘဲ သင်တန်းတွေ တက်နေရသေးတာကိုး။ မသန်းဆင့်

ကလည်း ရတနာပုံဈေးထဲမှာ ပန်းကန်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ ဒီတော့ မနက်လင်းရင် မသန်းဆင့်က ရတနာပုံဈေးကို သွား၊ ကလေးသုံးယောက်က သင်တန်းတွေသွားဆိုတော့ အိမ်မှာ ဦးလေးဘိုတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တယ်။ အိမ်စောင့်ပေါ့။ ကျိုးစောင့် ကြက်နှင်ပေါ့။ မြေးတွေနဲ့ သမီးရဲ့ ဧည့်သည် လာရင် တစ်ဆင့်ပြန်ပြောဖို့ အတွက် မှာ ထားသမျှ စကားတွေကို နားထောင်ပေးရတာပေါ့။ ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံးဆယ် ကျော်လောက်က ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲကို ဦးလေးဘိုတို့ သားအဖ ရောက်လာကြတယ်။ သူ့ရဲ့ ဇာတိရွာက မြောင်မြို့နယ်ထဲမှာ ပါ။ မော်တော်ကားနဲ့ နဘက်၊ ပရိမ္မကတစ်ဆင့် သွားရသတဲ့ ။ ဦးလေးဘို ရွာမှာ နေခဲ့တဲ့ အချိန် ယာခင်းတွေလည်း ရှိတယ်။ ဆီစက်လေးလည်း ထောင်ထားလို့ စီးပွားရေး တောင့်တင်းတယ်။ သားသမီးဆိုလို့ မသန်းဆင့်တစ်ယောက်တည်း၊ မိဘမေတ္တာများ ပြောပါတယ်။ ဇနီးဆုံးတော့ သမီး မသန်းဆင့်အသက်က ဆယ်နှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်။ ဦးလေးဘိုကလည်း အရွယ်ကောင်းတဲ့ အချိန်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးလေး မျက်နှာငယ်မှာ စိုးလို့ နောက်အိမ်ထောင် မပြုတော့ဘူး။ စီးပွားတွေ ရှာနိုင်သမျှရှာပြီး မိတဆိုးသမီးလေးကိုပဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ မသန်းဆင့် အပျိုဖော်ဝင်စပြုလာတဲ့ အခါ မိတဆိုးသမီးလေးတွက် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်လာတယ်။ စိတ်ကစားတတ်တဲ့ အရွယ်မှာ ကံမကောင်း၊ အကြောင်းမလှလို့ လင်စိတ်သားစိတ်ဝင်ပြီး ရွာက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ငြိသွားရင် ခက်ပြီပေါ့။ သမီးမိန်းကလေးကို အုပ်ထိန်းဖို့ ကလည်း အဖေတစ်ယောက်အဖို့ လွယ်လှတာ မဟုတ်ဘူး ။ သမီးလေးကလည်း ခပ်လှလှလေးမို့ တစ်ရွာတည်း သား ကောင်လေးတွေ ရစ်သီ ရစ်သီ လုပ်လာကြတယ်။ ဦးလေးဘို စိုးရိမ်လာတယ်။ တစ်ဖက်ကတွေးကြည့်တော့လည်း ရင်အေးစရာ၊ မသန်းဆင့်က ပညာရေးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြိုတင်တွေးပူသလို

ဖြစ်သော်ရှိ မဖြစ်သော်ရှိပေါ့။ သမီးလေးရဲ့ ပညာရေးနဲ့ ရှေ့အနာဂတ်ကို မျှော်ရင်း မန္တလေးကိုပြောင်းပေးဖို့ စိတ်တုံးတုံးချလိုက်တယ်။ သမီး ရှစ်တန်းအောင်တဲ့ နှစ်မှာ ပဲ ရွာက လက်ငုတ် လက်ရင်းတွေရှိသမျှ အကုန်ရောင်းချပြီး မန္တလေးကို ပြောင်းလာခဲ့တယ်။

မသန်းဆင့်ကလည်း ရိုးရိုးလေးနဲ့ လှနေတာကိုး။ တောက ရွှေကျေးလေးမြို့ကိုရောက် တော့ မြို့စိတ် မြို့သွေးတွေ ဝင်သွားတယ်။ အရည်လဲ့တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ရင်တဖိုဖိုဖြစ်သွားအောင် ဘယ်စောင်း ညာရွှေ ကြည့်တတ်တယ်။ မထေ့တထေ့ပြုံးပြီး၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ခိုးခိုးခစ်ခစ်လေး ရယ်တတ်တယ်။ ညနေသုံးနာရီခွဲ ကျောင်းဆင်းရင် သူ့ရဲ့ စက်ဘီးနောက်က ယောက်ျားစီးစက်ဘီးတွေ တစ်အုပ်တစ်မကြီး လိုက်လာတတ်တယ်။ မကြာပါဘူး။ မသန်းဆင့် ဆယ်တန်းရောက်တဲ့ နှစ်၊ တေဘင်ပြုန်းပွဲစ ခါနီးမှာ မသန်းဆင့်က ကျွန်တော်တို့ နဲ့ နှစ်ရပ်ကွက်ကျော်မှာ နေတဲ့ ဝပ်ရှော့ဆရာ ဦးစံကူးရဲ့ သား ကိုကျော်သန်းနဲ့ လိုက်ပြေးသွားရော။

“မန္တလေးပြောင်းလာတာ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာမိတာပါပဲကွာ။ ငါ့ဘာသာ ရွာမှာ နေရင် အကောင်းသား။ အခုတော့ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလို ဖြစ်နေတယ်” ကျွန်တော်နဲ့ အောင်သုခ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်တုန်းက ဦးလေးဘို လွှတ်ခနဲ ညည်းခဲ့ဖူးတယ်။ မျှော်လင့်တာမဖြစ်၊ မမျှော်လင့်တာတွေဖြစ်လာတော့ စိတ်ပျက်သွားတာနေမှာ ပေါ့။ သူ့မှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက် တည်းရှိတာ။ သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ ဒီလိုနဲ့ ပညာစကောစက၊ အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရ မရှိသေးတဲ့ သမီးနဲ့ သမက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီး ကျွေးထားရတယ်။ မြေးတွေရလာတော့လည်း သားအချစ်၊ မြေးအနှစ် ဆိုတဲ့ အတိုင်း မိဘဝတ္တရားအပြင် အဘိုးအဘွားဝတ္တရားတွေပါ အဆစ် တာဝန်ယူလို

က်ရတယ်။ သမီး၊ သမက်၊ မြေးတွေကို ကျွေးမွေးထားရတဲ့ နှစ်တွေက နည်းနည်း နောနော မဟုတ်ဘူး ။ ကုန်စည်ခိုင်ကို နေ့တိုင်းသွားပြီး ရှာရင်း ဖွေရင်း အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လို့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ၊ လုပ်ငန်းနားတဲ့ အချိန်အထိ စုဆောင်းထားတဲ့ အတွင်းပစ္စည်းလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ထုခွဲရောင်းချရင်း နောက်ဆုံး ပိုက်ဆံသေတ္တာဟောင်း လောင်းကျန်တဲ့ အထိ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာပါ။

အသက်အရွယ် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာတဲ့ အခါ မိဘကိုပြုစုဖို့ သားသမီးတွေရဲ့ အလှည့်ရောက် လာပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးဘိုခမျာ ဘဝနေဝင်ချိန်ရောက်မှ ကလေးလေးလို ဖြစ်နေရှာတယ်။ သုံး ချင်စွဲချင်တာလေး ရှိရင် သမီးကို လက်ဖြန့်တောင်းရတယ်။ မသန်းဆင့်က မနက်တိုင်း သူ့အဖေကို လက်ဖက်ရည်ဖိုးထုတ်ပေးရတာ သိပ်ဘဝင်မကျဘူး။ စူစူဆောင့်ဆောင့်မလုပ်ပေမဲ့ ပိုက်ဆံတောင်းရင် မျက်နှာအိုသွားတယ်။ “အဖေ့နယ် အာဟာရလည်း မဖြစ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ကုန်၊ ဘာဖြစ်လို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားချင်မှန်း မသိဘူး”လို့ မကြားတကြား ပြောတတ်တယ်။ သိတဲ့ အတိုင်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ အိမ်ချင်းကပ်နေကြတော့ ဒီဘက်အိမ်ကပြောရင် ဟိုဘက်အိမ်က အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်။ ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်အိမ်တစ်အိမ် အကြောင်းကို မသိချင်ဘဲ သိနေရတယ်။ မကြားချင်ဘဲ ကြားနေရတယ်။ သမက်ကို ကျော်သန်းရှိတဲ့ အချိန်တုန်းကတော့ ဦးလေးဘို စိတ်မမောရဘူး။ အဖေအတွက်ဆိုပြီး ပိုက်ဆံလေး အနည်းအကျဉ်း မိန်းမမသိအောင် လက်သိပ်ထိုးပေးရှာတယ်။ ကြုံရပုံများ နှယ်နော်။ သမက်က အရင်း၊ သမီးကအဖျား ဖြစ်ရတာပါလားလို့ တွေးမိလိုက်တယ်။ ဘဝနေအိုချိန် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်မှုတွေ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ အုံ့ခဲနေမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ လောကဓံရဲ့ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျကို ယောနိသော

မနသိကာရစိတ်နဲ့ မြင်အောင်ကြည့်ပြီး နေတတ်အောင် နေရှာပါတယ်။ အားတဲ့ အချိန်မှာ တရားစာအုပ် ဖတ်၊ ပုတီးစိပ်ရင်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးတွေနဲ့ ဝေးအောင် ကြိုးစားနေခဲ့တယ်။ မနက်လင်း အရုဏ် ရောက်လာရင် ကြည်ကြည်လင်လင် ကြေးစည်သံလေးနဲ့ အတူ ဦးလေး ဘိုရဲ့ မေတ္တာပို့အမျှ ပေးဝေသံဟာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို လွင့်ပျံသွားခဲ့တယ်။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း မေတ္တာပို့ အမျှဝေသံကို နားဆင်ရင်း သာဓုခေါ်ကြတယ်။ မနက်တိုင်း ကြည်နူးစရာလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမေတ္တာပို့အမျှပေးဝေသံဟာ တစ်အိမ်တည်းအတူနေတဲ့ သမီး မသန်းဆင့် ဆီကိုတော့ ရောက်ချင်မှ ရောက်မှာ ပေါ့။

“အဖေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အကြာကြီး ထိုင်မနေနဲ့ နော်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ”လို့ မှာ တဲ့ အသံကို ကြားရတတ်တယ်။

တကယ်တော့ မနက်တိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရခြင်းဟာ ဦးလေးဘိုရဲ့ ဘဝသူခလေးပါ။ အဲဒီမှာ သူနဲ့ သက်တူရွယ်တူ အဘိုးအိုနှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံကြတယ်။ သူတို့ ရဲ့ အနာဂတ်ကာလက ကားလိပ်ချ ပြီး ဆုံးတော့မှာ ဖြစ်တော့ တရားစကားတွေပြောကြရင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အတိတ်ကာလကို နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး စားမြုံ့ပြန်ပြောဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်။ အခုတော့လည်း ဦးလေးဘို ဆုံးသွားရှာပါပြီ။ ဆုံးတော့ အသက် ၈၃ နှစ်။ မီးစာကုန် ဆီခန်းတဲ့ အရွယ်။ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကပြန်လာတော့ နာရေးအိမ်ရှေ့မှာ အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနဲ့ လူတချို့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရွာမှာ ရှိကြတဲ့ ဦးလေးဘိုရဲ့ ဆွေမျိုးတွေ ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။

ဦးလေးဘိုဆုံးသွားတော့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ အံ့သြကုန်ကြတယ် ။ တစ်လကိုးသီတင်း နာတာရှည်ရောဂါနဲ့ အိပ်ရာထဲလဲနေရင်တော့ တ

စံမျိုးပေါ့။ အခုဖြစ်ပုံက ဦးလေးဘို မနက်တိုင်း လာနေကျလက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကို သုံးလေးရက်လောက် ပျောက်နေပြီးမှ ဆုံးတဲ့ သတင်း ကြားလိုက်ကြရတာ။

ဆုံးမယ့်နေ့ မနက်ပိုင်းတုန်းက ဆွယ်တာအင်္ကျီထူကြီးဝတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ကိုတောင် ထွက်လာသေးတဲ့ ။ ညပိုင်းရောက်တော့မှ ရောဂါဖောက်သွားသတဲ့ ။ အမှန်က ဦးလေးဘိုကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ ရောဂါကို ကြီးကျယ်တယ်မထင်မိဘူး။ နေပူလိုက် မိုးရွာလိုက်နဲ့ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်နေတဲ့ အချိန်မှာ တုပ်ကွေးရောဂါဝင်သွားတယ်။ အဖျားသွေးက နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲရှိတာမို့ နှာခေါင်း ပရတ်ဆီလေး သုတ်၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးလေးသောက်ပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ နေလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးမဟုတ်လား။ လူငယ်တွေနဲ့ မတူနိုင်ဘူးလေ။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ တစ်ခုခု ချွတ်ချော်မှားယွင်းသွားလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆေးမမီနိုင်တော့တဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဆုံးတဲ့ သတင်းကြားကြားချင်း နာရေးအိမ်ကို အမြန်သွားရတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးလူငယ်တွေအားလုံး တက်ညီလက်ညီရှိတယ်။ အခန်းကို ချက်ချင်းရှင်းလင်းပြီး အလောင်းပြင်ပေးတဲ့ သူနဲ့၊ မီးစက်သွားငှားတဲ့ သူနဲ့၊ အိမ်ရှေ့ ကဖျင်းထိုးတဲ့ သူနဲ့ အားလုံးစုစုပေါင်း ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကြလို့ အဆင်ပြေသွားတယ်။ အသုဘအိမ်က ထွန်းထားတဲ့ လျှပ်စစ်မီးရောင်ဟာ အိမ်ရှေ့မှောင်မည်းနေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်ကို လျှံကျနေတယ်။ နာရေးလာကူညီကြတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုမပြန်ကြတော့ဘဲ အသုဘစောင့်ပေးရင်း ဝါသနာတူချင်း စုပေါင်းပြီး ဖဲထုပ်လေးတွေနဲ့ အပျင်းပြေ ဝိုင်းဖွဲ့လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တတ်သည့် ပညာ မနေသာဆိုသလို ပိုကာဝိုင်းထဲမှာ တစ်အိမ် ဝင်ထိုင်ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ ပိုကာဒေါင်းတာ နှစ်လ က်မပြည့်သေးဘူး။ “အမယ်လေး အဖေရဲ့ ၊ သမီးကို ပစ်သွားပြီလား” အ

သံနဲ့ အတူ မသန်းဆင့်ရဲ့ ငိုချင်းချသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အလောင်းပြင်ထားတဲ့ ခုတင်နံဘေးနားမှာ ခုတင်စောင်းကိုမှီပြီး ငိုနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ မသန်းဆင့်ကလည်း တကယ့်ကို အငိုကောင်း၊ ငိုလိုက် ပြောလိုက်။

“ဒီနှစ်သီတင်းကျွတ်ရောက်ရင် ရွာပြန်ဦးမယ်ဆို”

ဖဲတက်လာလည်း တလွဲချည်းပဲ။ ဖဲပစ်လိုက်ရင် ပစ်တဲ့ ဖဲအတိုင်း လိုက်တက်တယ်။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို မသွားတော့ဘူးလား အဖေရဲ့ ”

အလယ်မှာ ရှိတဲ့ ဖဲပုံထဲက ဖဲတစ်ချပ်ကို လှမ်းဆွဲတယ်။ ရှစ် ညှင်းဖဲတွေလည်း မရ။ ပိုက်ဆံ ဖဲလည်း မဟုတ်။ ချက်ချင်း အောက်အိမ်ကို ပြန်ပြီး ပစ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်အိမ်ကျော်က ညှိလုံး ဒေါင်းသွားတယ်။

အခုတစ်ခါတော့ မဆိုးဘူး။ ဖဲဝေလိုက်ကတည်းက နှစ်တွေပါပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ တက်ဖဲက မကောင်းဘူး။ အပေါ်အိမ်ကလည်း တည်ဖဲကို ပစ်မပေးဘူး။ ဘယ်ဘက်ပေါင်ပေါ်ကို ညာခြေသလုံးတင်ပြီး တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း ကိုယ့်အလှည့်ရောက်မယ့်အချိန် စောင့်နေမိတယ်။ မျက်လုံးတွေက ဝိုင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ထွက်ပြီးသား ဖဲချပ်တွေဆီကို ရောက်နေပေမဲ့ နားထဲမှာ တော့ မသန်းဆင့်ရဲ့ ငိုသံတွေက လုံးထွေးဝင်နေတယ်။

“ဆေးကို မှန်မှန်သောက်ပါ ပြောလည်း မရ။ အစားကို အချိန်မှန်မှန် စားပါပြောလို့ လည်း မရ။ အို ... အဖေ ... အဖေရဲ့ ”

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေကို အားနာလို့ မသန်းဆင့်က တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်လေးငိုပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့ သူ့ရဲ့ အသံက ဗော်လူး

မြင့်သွားတတ်တယ်။ စိတ်အာရုံတွေ ထွေပြား၊ ဖဲကလည်း မဒေါင်း၊ မသန်းဆင့်ကလည်း ငိုလို့ ကိုမဆုံးနိုင်။ ကြာတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ဖဲမသာချပြီး ဦးလေးဘိုနောက် လိုက်သွားချင်စိတ် ပေါက်သွားတယ်။ အဟုတ်ကို ပြောတာပါ။ လောကဓံဆိုတာ သည် လိုပါပဲ။ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျ ရှိစမြဲကိုး။ အတက်ရှိရင် အကျရှိမယ်။ နိမ့်ပြီးရင် ပြန်မြင့်တက်မယ်။ ဖဲဝိုင်းလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပေါ့။ အခုတစ်ခါတော့ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ပြီထင်တယ်။ ဖဲဝေပြီး လှန်လိုက်တော့ ဂျော်ကာသုံးကောင်နဲ့ ထွေအပြည့်။ ဖဲထုပ်ထဲက တစ်ချပ်ဆွဲလိုက်လို့ တည့်ဖဲဝင်လာရင် ဒေါင်းလိုက်ရုံပဲ။ ဖဲထဲကို စိတ်ရောက်နေလို့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို သတိမထားမိလိုက်ဘူး။ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်လို့ ဖဲဆွဲမယ်ဟန်ပြင်နေတုန်း “ဟ ... ဟ.. လုပ်ကြပါဦး။ သန်းဆင့် တက်သွားပြီ” ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးနဲ့ ဆေးလိပ်ထိုင်ဖွာနေတဲ့ ဦးလေးစိုးရဲ့ အော်သံကြောင့် အားလုံး ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကုန်တယ်။ အလောင်းစင်ခုတင်နံဘေးနားမှာ ခွေခွေလေးလဲကျနေတဲ့ မသန်းဆင့်ဆီကို ဝိုင်းအုံ့ပြေးသွားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အသုဘအိမ်မှာ ရှိနေကြတာက အားလုံးယောက်ျားတွေချည်းပဲ။ ဘယ်သူက မသန်းဆင့်ကို သတိပြန်လည်လာအောင် နှာနှပ်ပေးကြမလဲ။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ အဲသည့် မှာ ဦးလေးစိုးကပဲ “ဟို ကောင်တွေ ... သိန်းဇော်၊ ကျော်ဆန်း၊ ခင်မောင်ဝင်း ဘာလုပ်နေကြလဲ။ မင်းတို့ အမေ သတိရအောင် လုပ်ပေးကြလေ” ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေကြတဲ့ မသန်းဆင့်ရဲ့ သားသုံးယောက်ကို ပြောလိုက်မှ အဆင်ပြေသွားတယ်။ သားသုံးယောက်ကလည်း သူတို့ အမေရဲ့ ခြေမကို ချိုးတဲ့ သူက ချိုး၊ ရင်ဝကို ဖိတဲ့ သူက ဖိ၊ ကုပ်ကြောဆွဲတဲ့ သူက ဆွဲ၊ သတိပြန်လည်အောင် လုပ်တာလား ဘာလား ညာလားတော့ မသိ။ ခဏနေတော့ မသန်းဆင့် ပြန်ပြီးသတိရလာ

တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖဲဝိုင်းက ဆက်ကစားလို့ မရဘူး။ မနက် သုံးနာရီခွဲနေပြီ
လေ။ ဦးလေးဘိုအတွက် အသက်ပျောက်ဆွမ်းကပ်ဖို့ စီစဉ်ရမယ်။ ပြီး
တော့ အသုဘမချခင် အိမ်မှာ ပဲ သရဏဂုံတင်ရမယ့် ကိစ္စ။ အဲဒါနဲ့ အိတ်
ကပ်ဟောင်းလောင်းနဲ့ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကုသိုလ်ကံများက အဲဒီ
လိုပဲ။

“အမယ်လေး အဖေရဲ့ ”

ဟော ... မသန်းဆင့်ရဲ့ ငိုသံကြားရပြန်ပြီ။ အခုတစ်ခါတော့ ငိုတာ
က မသန်းဆင့်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ။ “ဦးကြီးရေ ... ဦးကြီးရဲ့
။ ဘထွေးလေးရေ ... ရွာကိုမလာတော့ဘူးလား”ဆိုတဲ့ ခုနစ်သံချီတင်ပြီး
ဟစ်ငိုလိုက်တဲ့ အသံတွေ ကပ်လာတယ်။ ရွာက ဆွေမျိုးတွေရောက်လာ
လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ မသန်းဆင့်လည်း ငိုမယ့်အဖော်တွေ တိုးလာလို့ အားရှိ
သွားဟန်တူရဲ့ ။ သူ့ရဲ့ အမယ်လေးအသံဟာ အရင်ကထက် ပိုပြီးကျယ်
လောင်လာတယ်။ အဲဒီအမယ်လေးက တစ်ခါတစ်ခါတော့ သံရှည်ဆွဲလို
က်ရင် အမယ် ... လေး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေ အမယ်
လေး ငိုသံကို အနက်အဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုးဖွင့်ပြီး ဝေဖန်ချက်ပေးကြတာ
ကိုး။ အခုမှ လူကြားကောင်းအောင် အမယ်လေးလုပ်နေတာ။ ကိုယ့်အ
ဖေမသေခင်က ပစ်စလက်ခတ်ထားတာ မသိတာကျနေတာပဲတဲ့ ။ တစ်
ယောက်ကလည်း ဦးလေးဘို မြန်မြန်ဝဋ်ကျွတ်သွားတာ အေးပါတယ်တဲ့
။ အခြားသောလူတစ်ဦးကလည်း မသန်းဆင့်မှာ သားသုံးယောက်ရှိတာ
သူလည်း မသေခင် ဝဋ်မလိုက်ရင် ကံကောင်းတဲ့ ။ ကျွန်တော်လည်း
မိန်းမတွေစုပြီး အတင်းအုပ်နေကြတဲ့ အမယ်လေးကိစ္စကို ဘေးချိတ်ပြီး
အသုဘအိမ်ဘက်ကို ကူးလာခဲ့တယ်။ နေ့လယ်တစ်ချက်ထိုးမှ အသုဘချ
မှာ ပါ။ လိုအပ်တာတွေ အကူအညီပေးဖို့ အတွက် ကြိုတင်ပြီး သွားခဲ့ပေ
မဲ့ အားလုံးလိုလို စီစဉ်ပြီးသားဖြစ်နေလို့ ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ပဲ

အေးအေးလူလူ ထိုင်နေမိတယ်။ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်တောင်တောင်
ငါ့နေရင်း ညက အိပ်ရေးပျက်ထားတဲ့ အရှိန်နဲ့ ငိုက်ချင်သလိုလိုဖြစ်သွား
တယ်။ ခဏကြာတော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာရင်းနဲ့ စ
ကားပြောဖော်ရသွားတယ်။ ကနားဖျင်းတဲအောက်မှာ နီးစပ်ရာအချင်းချ
င်း စုပြီးပြောကြတဲ့ စကားဝိုင်းတွေက အကြောင်းအရာတွေ မျိုးစုံနေ
တာပဲ။ ကုန်ဈေးနှုန်းလည်း ပါတယ်။ ဘောလုံးပွဲအကြောင်းလည်း ပါတ
ယ်။ ဂျီအက်(စ)အင်(မ်)ဖုန်းပေးတဲ့ အကြောင်းလည်း ကြားရတယ်။ နာ
ရေးအိမ်ထဲကို ဝင်တဲ့ သူက ဝင်သွား၊ ထွက်လာတဲ့ သူက ပြန်ထွက်လာ။
ကနားဖျင်းအောက်က လွတ်နေတဲ့ ခုံမှာထိုင်တဲ့ သူက ထိုင်မို့
တဖြည်းဖြည်းချင်း လူစည်ကားလာတယ်။ စောစောက
အတင်းအုပ်နေကြတဲ့ မိန်းမတွေလည်း တဘက်လေး ပခုံးပေါ်တင်ပြီး မျ
က်နှာအိုအိုနဲ့ အလောင်းပြင်ထားတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်သွားတာကို တွေ့လို
က်ရတယ်။ မသန်းဆင့်ကတော့ ငိုလို့ ကောင်းတုန်း။ တစ်ချီတစ်ချီ အမ
ယ်လေး၊ အမယ်လေးလို့ သူ့အဖေကို မြည်တမ်းဆဲရှိတုန်း။ အင်း ... လူ
ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ မသေခင်မှာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာရှိကြဖို့
လိုတာ။ သေသွားတော့လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးပေါ့။ ဒါကလ
ည်း ဘဝကို ငြိတွယ်နေကြတဲ့ သံယော ဇဉ်တွေကြောင့် ဖြစ်လာတာပါ
။ သံသရာမှာ ဒီသံယောဇဉ်တွေ မကင်းပြတ်နိုင်သရွေ့ ဘဝပေါင်းများ
စွာ ကျင်လည်ကြရဦးမယ်လေ။ ကျွန်တော်လည်း ညက
ဖဲဝိုင်းကိုမေ့သွားပြီး အသုဘရှုလာကြတဲ့ သူတွေကိုကြည့်ရင်း တရားအ
သိလေးတွေနဲ့ ဟိုတွေးဒီတွေး တွေးနေမိတယ်။

အနားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတူထိုင်တဲ့ ဦးလေးဘိုရဲ့ မိတ်ဆွေ
လေးလေးအုန်းရောက်လာတယ်။ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း စကားစ
ပ်ကြရင်း တရားဓမ္မဘက် ရောက်သွားတယ်။

“အဝိဇ္ဇာပစ္စယာသင်္ခါရာ ... တဲ့ ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အရ လူတစ်ယောက် ရဲ့ စွဲလမ်းမှု (ဥပါဒါန်)တွေ ပေါ်လာတယ်။ တဏှာနဲ့ ဥပါဒါန်ကြောင့် ကံ လာရတယ်။ ကံဟာ အဝိဇ္ဇာက မြစ်ဖျားခံလာရတာကိုး။ အဲဒီတော့ တပ် မက်မှု(တဏှာ)၊ ကံ-ကံ၏ အကျိုး၊ ကောင်းတဲ့ ကံပြုရင် ကောင်းတာဖြစ် လာမယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကံကြောင့် ဘဝဆိုတာ ဖြစ်လာရပြီပေါ့။ ကဲ ... တွေးကြည့်ကြစမ်းပါဦး။ သက်ရှိသတ္တဝါတွေအတွက် “ဘဝ” ကိုကြည့် လိုက်တဲ့ အခါ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏတို့ ကို ထင်းထင်းကြီး တွေ့လာ ရတယ်။ ပဋိသန္ဓေနေရတဲ့ ဇာတိဒုက္ခ၊ အိုမင်းရင့်ရော်တဲ့ ဇရာဒုက္ခ၊ မကျန်းမာတဲ့ ဗျာဓိဒုက္ခ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရတဲ့ မ ရဏဒုက္ခ၊ သတ္တဝါရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ ဤ လေးခုကို ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့ မရနိုင်ဘူး။ မမြဲတဲ့ အနိစ္စတရားကို ရှုမှ တိကြဖို့ လိုပြီခင်ဗျ”

ကျွန်တော့်စကားကို လေးလေးအုန်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နား ထောင်နေရှာတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြောရင်းနဲ့ စကားအရှိန်ရလာ တယ်။ အမှန်တော့ ဘဝဆိုတာ ခန္ဓာငါးပါးရဲ့ အစုအဝေးပါ။ ဇာတိ၊ ဗရာ ့၊ ဗျာဓိ၊ မရဏတို့ ဟာ စက်ဝိုင်းကြီးလို လည်ပတ်နေတယ်။ အဲဒါတွေ ကို သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသတွေက ဝန်းရံထား တော့ အေးငြိမ်းမှုဆိုတာ ရနိုင်ဖို့ လွယ်ပါတော့မလား။ အားလုံးဟာ ဒုက္ခ တွေချည်းပဲ။ မြင်အောင်ကြည့်ပြီး ဒုက္ခတွေက လွတ်ကင်းဖို့ အတွက် ...

စကားပြောနေရင်းတန်းလန်း ထိတ်လန့်တကြား ဆူဆူညံညံအသံ တွေကြောင့် အံအားသင့်သွားတယ်။ ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ အနားက လူတစ်ယောက်ကိုမေးလို့ မပြီးသေးခင်မှာ ပဲ မီးတဲ့ ။ မီး လောင်နေလို့ ဆိုတဲ့ အသံကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရတယ်။ တောင်ဘက်ကို ရုတ် တရက်လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ “ဟိုက်”ခနဲမည်းနက်နေတဲ့ မီးခိုးလုံးကြီး

တွေ မိုးကောင်းကင်ဆီကို တိုးတက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ မီးလောင်
တဲ့ နေရာက သိပ်ဝေးဟန်မတူဘူး။ လေတိုက်နေတော့ မီးလောင်တဲ့ အ
ရှိန်က မြန်နေတယ်။ ကိုယ်နေတဲ့ နေရာနဲ့ တဖြည်းဖြည်းနီးလာသလိုပဲ။
ရုတ်တရက်မို့ အသုဘမှာ ရောက်နေကြတဲ့ သူတွေအားလုံး ဘာလုပ်ရမှ
န်းမသိဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေကြတယ်။ ပြီးမှ သတိပြန်ဝင် လာပြီး
ကိုယ့်အိမ်ကို သုတ်ချေတင် ပြေးကြတော့တာကလား။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ခဏလေးနဲ့ မီးငြိမ်းသွားမှာ ပါ”
ပြောင်းခင်းထဲ ကျွဲအုပ်ဝင်သလို ပြောင်းဆန်နေတဲ့ လူတွေကို တစ်ယော
က်က စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိတစ်မှိတ်အ
တွင်းမှာ ပဲ အဲဒီလူလည်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့ဘူး။ ကျွန်
တော်လည်း ကိုယ်ဖော့ပညာရထားတဲ့ အတိုင်းပဲ ကိုယ့်အိမ်ကို ဝှီးခနဲ
ရောက်သွားတယ်။ အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့ အမျိုးသမီးက ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ထား
နှင့် ပြီ။ ခြင်ထောင်ကိုဖြုတ်ပြီး အဲဒီအထဲကို စောင်တွေရော၊ အဝတ်အ
စားတွေရော လုံးထွေးထည့်ထားတာ။ ပြဿနာမှ တကယ့်ပြဿနာ။ အ
ဝတ်အစားတွေထည့်ထားတဲ့ အထုပ်ကြီးက ပုတ်လောက်ရှိနေတယ်။
ဒါကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်သယ်နိုင်မှာ လဲ။ အိမ်ရှေ့ လမ်းပေါ်မှာ တော့
အားလုံး ရှုပ်ထွေးနေကြတယ်။ စက်ဘီးတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ လူတွေ
ဟာ လမ်း တစ်လျှောက်လုံး ပြည့်ကျပ်ပြီး တချို့က မီးလောင်တဲ့ ဆီကို
သွားကြ၊ တချို့ကျတော့ မီးနဲ့ ဝေးရာဆီ ကိုပြေး။ မီးသတ်ကား ဥဩသံ
တွေလည်း ကြားရတယ်။ မန္တလေးကလည်း မီးဆိုရင် သိပ်ကြောက်တာ
ကော။ သူနှိပ်စက်လို့ ကုန်ခဲ့ရပေါင်းလည်း များ ပြီလေ။ အခုလည်း က
မ္ဘာပျက်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ အသံဗလံပေါင်းစုံ ဆူညံရောထွေးနေတယ်။ လုံး
တက်နေတဲ့ မီးခိုးတွေကိုကြည့်ပြီး အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်ပြေးလာခဲ့တယ်။
ကလေးတွေက ကျောင်းသွားနေကြလို့ စိတ်ပူစရာမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှိတဲ့

ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုထုတ်ရပါ။ ဘယ်ပစ္စည်းကို အရင်ဆုံးသယ်ရပါ။ စင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီးရှိနေတဲ့ တီဗီကြီးကို မြင်လိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဗီဒီစက်၊ အောက်စက်၊ အဲဒါတွေကို စုပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ် သွားတင်ရမလား။ အလိုလေး ... မိတာဘောက် မေ့နေတယ်။ သူများ မီးထဲပါသွားရင် ခက်ရချည့်။ အစားပြန်လျှောက်ပြီး ရဖို့ ကမလွယ်။ ဟော ... စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ နှစ် နံပါတ်အစနဲ့ တယ်လီ ဖုန်း။ ဒစ်ဂျစ်တယ် စနစ်တွေတွေပေါ်လာလို့ နှစ်အစ နံပါတ် တယ်လီဖုန်းရဲ့ တန်ဖိုးက ကျသွားတယ်ဆိုပေမဲ့ လေး ငါး ခြောက်သိန်းတော့ တန်ကြေးရှိသေးတယ်။ သူ့ကိုလည်း မေ့ထားလို့ မဖြစ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ထဘီတိုတိုဝတ်၊ ပြည့်ဖောင်းနေတဲ့ လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းပြီး လက်နှစ်ဖက်စလုံး အထုပ်တွေ ဆွဲလာတဲ့ အမျိုးသမီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ “ဟေ့ ... ဟေ့...အိမ်ဂရန် စာချုပ်ပါရဲ့ လား” ကျွန်တော်က မေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီက စကားပြန်မစောင့်တော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ကို ဆိုင်ကယ် ထုတ်လိုက်တယ်။ နံဘေးအိမ်တွေကလည်း အိမ်ထဲကပစ္စည်းတွေထုတ်ပြီး သယ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အရေးအကြောင်းကြုံလာရတော့လည်း ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မကူညီနိုင်ကြတော့ဘူး။ ကိုယ့် ဒုက္ခနဲ့ ကိုယ်ကိုး။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲကပစ္စည်း အိမ်ရှေ့ကိုထုတ်ရင်လည်း စောင့်မယ့်လူ ရှိဦးမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီလို ရှုပ်ထွေး ပွက်လောရိုက်နေတုန်း ကူညီသလိုလိုနဲ့ တွေ့တဲ့ အထုပ်ဆွဲသွားမှာ လည်း စိုးရသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာကြတယ်။ ကြားကြားချင်း အမြန်ပြေးလာ ကြတာတဲ့ ။ သူတို့ကို တွေ့လိုက်ရလို့ အားရှိသွားတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ တော့ မီးသတ်ကားတွေက ဥဩသံဆွဲပြီး ဒုန်းစိုင်းမောင်းလာကြတယ်။ မီးသတ်ကားတွေလာလို့ လမ်းပေါ်က လူအုပ်ကြီးလည်း နံဘေးကို ရဲသွားတယ်။ အထုပ်တွေသယ်လာတဲ့ သူတွေနဲ့ တိုက်မိခိုက်မိ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ အမျိုးသမီး

တစ်ယောက် ခေါင်းပေါ်က သံသေတ္တာကို ဇက်ပုအောင် ရွက်ပြီး ကျွန်
တော့်ရှေ့က ခပ်သွက်သွက်သွားနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဟင် ... မ
သန်းဆင့်။ ဘယ်သူများ လဲလို့ လက်စသတ်တော့ မသန်းဆင့်ပါလား။
သူက ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူး။ သူ့ဇောနဲ့ သူ မီးနဲ့ ဝေးတဲ့ ဆီကို သွားနေ
တာ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့အကြောင်း ခေါင်းထဲကထုတ်ပြီး ကိုယ့်ကိစ္စကို
ယ်ပဲ စဉ်းစားရတော့တယ်။ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ကို
ယ်နဲ့ တစ်ပါတည်းသယ်သွားမှ ဖြစ်တော့မကိုး။

အမယ်လေး ... တော်ပါသေးရဲ့ ။ မီးငြိမ်းသွားတော့မှ ပဲ တစ်ရပ်ကွ
က်လုံး သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။ မီးသတ်ကားတွေနိုင်သွားလို့ မီးက
ရှေ့ဆက်ပြီး မလောင်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီလိုများ မဟုတ်ရင် မတွေးဝံ့စ
ရာဘဲ။ မီးလောင်တာ နာရီဝက်လောက်ကြာပေမယ့် နီးစပ်ရာပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံး ချာလပတ်ရမ်းကုန်ကြတယ်။ အခုတစ်ခါ အမောမဖြေနိုင်
သေးဘဲ အိမ်အပြင်ထုတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အိမ်ထဲ ပြန်သွင်းကြရ
ဦးမယ်။ မီးလန့်တုန်းကတော့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ပစ္စည်းတွေ သ
ယ်ထုတ်လာနိုင်ပေမဲ့ ဒါတွေကို သူ့နေရာနဲ့ သူ ပြန်ထားတဲ့ အခါမှာ
တော့ ဘယ်လိုမှ မသယ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ လေးလိုက်တဲ့ အလေး။ အိမ်
နီးနားချင်းတွေလည်း တစ်ယောက်အဖြစ်ကို တစ် ယောက်ကြည့်ရင်း
ချွေးတွေစိုရွဲ နွမ်းရီနေတဲ့ မျက်နှာတွေမှာ အပြုံးရိပ်တွေ ပေါ်လာခဲ့တယ်။
ဪ ... တကယ်တော့ ငါစွဲနဲ့ နေခဲ့ကြတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘဝ၊ ငါ ... ငါ့ပစ္စ
ည်း .. ငါ့ဥစ္စာ။ ရှိနေကြတဲ့ လောကစည်းစိမ်ဆိုတာကလည်း ကြွေးယူ
ထားတဲ့ ဥစ္စာတွေပါလားလို့ ဘယ်သူမှ မတွေးကြ။ ဥစ္စာပစ္စည်း များ လာ
လေလေ ကြွေးပတ်လည်ဝိုင်းလေလေ ဖြစ်တာကိုလည်း မသိ။
အဲဒီအကြွေးတွေကို ဝိပါက ကြွေး၊ ကမ္မကြွေး၊ ကိလေသာကြွေးလို့ ခေါ်
သတဲ့ ။ ဝိပါကဆိုတာ ကုသိုလ်ကံနဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ

တဲ့ အကျိုးတရား၊ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာဦးစီးထားတာ ကိလေသာလို့ ခေါ်သတဲ့ ။ ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ တရားကျစရာလေးမြင်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို အိမ်ထဲ ပြန်သွင်းနေတုန်း “အသုဘချခါနီး ပြီ၊ လာကြဦးဟေ့” လို့ တစ်ယောက် သတိပေးလိုက်လို့ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတယ်။ မီးလန့်တော့ ဦးလေးဘိုရဲ့ နာရေးကိစ္စကို မေ့နေကြတယ်။ နေ့လယ်ခင်း တစ်နာရီထိုးခါနီးပြီ။ နာရေးကားလည်း လာတော့မယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်ထဲကို ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်သလိုပုံပြီး၊ နာရေးအိမ်ကို အမြန်သွားရတယ်။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ဦးလေးဘိုရဲ့ အလောင်းနားမှာ လေးလေးအုန်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ပစ္စည်းတွေက ဖရိုဖရဲ။ “သန်းဆင့်ကို ရှာဦးကွာ။ သူ့ကလေးတွေလည်း ဘယ်ရောက်နေကြလဲ”။ လေးလေးကြိုငှက် ပြောလိုက်တယ်။ နာရေးရှင်မရှိဘဲ အသုဘချလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကိုရှာရမှန်းမသိ။ အကြံရခက်ရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြတယ်။ လမ်းမပေါ်မှာ တော့ ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွားပါပြီ။ နာရေးကို ပို့မယ့်ကားတွေလည်း ရောက်လာကြပြီ။ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေလည်း တောင်ဘက်ကို မျှော်ကြည့်တဲ့ သူနဲ့ ၊ မြောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်တဲ့ သူနဲ့ ။ ဘယ်အရပ် ဘယ်နေရာက မသန်းဆင့် ပေါ်လာမယ်အတွေးနဲ့ မျှော်နေကြတာပါ။ စိတ်မော လူမောဖြစ်နေလို့ အချိန်ကုန်လွယ်လိုက်တာလို့ တောင် ထင်မိတယ်။ မကြာပါဘူး၊ မသန်းဆင့်ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပြေးမိပြေးရာပြေးရင်း ဗောဓိကုန်းအထိ ရောက်သွားသတဲ့ ။ သယ်သွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်မှာထားပြီး မီးငြိမ်းတယ်ကြားကြားချင်း အိမ်ကို အမြန်ပြန် လာခဲ့တာတဲ့ ။ ဗောဓိကုန်းဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အရပ်နဲ့ တော်တော်လေး လှမ်းပါတယ် ။ သေတ္တာခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး အဲဒီအထိသွားနိုင်တဲ့ သူ့ကို အချို့က အံ့သြနေကြတယ်။ အဖေဆုံးလို့ သောကဗျာပါဒတွေနဲ့ အပူမီး တောက်နေရ

တဲ့ အထဲ မီးလန့်လို့ ပြေးရတဲ့ သူ့ကို တချို့က စုတ်တသပ်သပ်နဲ့ သနား
နေကြတယ်။ လူဆိုတာကလည်း အမျိုးမျိုး။ သမီးကို
တစ်ယောက်တည်း ထားတော့မလား အဖေရဲ့ လို့ ငိုနေတုန်းက ငိုပြီး၊ မီး
လန့်တော့ သူပဲ ဖအေကို ပစ်ပြေးသွားတာဆိုတဲ့ စကားပြောသူလည်း ရှိ
လေရဲ့ ။

ဒါပေမဲ့ ပြောလို့ သာ ပြောနေကြတာ။ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ရောက် လာပြီး
အသုဘချဖို့ ပြင်တဲ့ အခါ သူ့ကို အားလုံးက ဝိုင်းသနားနေကြရှာတယ်။
မသန်းဆင့်ခမျာ ငိုတောင် မငိုနိုင်ရှာတော့ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေနှ
မ်းလျနေလို့ သားနှစ်ယောက်က နံဘေးကနေပြီး တွဲပေးထားရှာတယ်။
ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ကြေးစည်သံဟာ နာရေးကို လိုက်ပို့တဲ့ သူ
တွေရဲ့ နှလုံးသားတွေကို ရိုက်ခတ် မြည်ဟည်းသွားခဲ့တယ်။ လူတိုင်းလူ
တိုင်း ဘဝအမောတွေနဲ့ နေ့စဉ် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြရပေမဲ့ သူတို့ ရဲ့
နှလုံးသားထဲမှာ သနားကရုဏာနဲ့ ထောက်ထားညှာတာမှုတွေ ကိန်း
အောင်းနေမှာ ပါ။ နေခွင့်ကြုံသမျှ၊ နေရထိုင်ရသမျှ လူ့ဘဝ ကာလတို
လေး ထဲမှာ ပျော်တစ်လှည့်၊ မောတစ်လှည့် ကြုံတွေ့ ရစမြဲပေါ့။
တောင်မြင့်သုသာန်ဆီကို ဦးတည်နေတဲ့ မော်တော်ကားတန်းကြီးဟာ
ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ ခပ်သွက်သွက်လေး မောင်းနှင်နေပါတယ်။ အပြ
င်ဘက်က လေတိုးဝင်လာလို့ အနည်းအပါး လန်းဆန်းသွားခဲ့တယ်။ ရပ်
ကွက်ထဲက ခင်မောင်ညွန့် ဆလွန်းကားထဲမှာ အတူလိုက်လာတဲ့ လေး
လေးအုန်းက “ကိုဘိုဝင်းကတော့ သူ့ခရီး သူသွားနှင့်ပြီ၊ တို့ အလှည့်
တော့ ဘယ်လိုသွားရမလဲ မသိပါဘူးကွာ ”လို့ အပြင်ဘက်ကို ခပ်ငေး
ငေးကြည့်နေရာက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့် ပြောလိုက်ပါတယ်။ လေး
လေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ စောစောက မီးလန့်လို့ ကြုံခဲ့ရတာကို တွေးနေမိဟန်
တူပါတယ်။ ကျွန်တော်က အိပ်ရေးပျက်တဲ့ ဒဏ်နဲ့ ပစ္စည်းတွေ သယ်ရ

ထုတ်ရတဲ့ ဒဏ်တွေစုနေလို့ စကားပြောချင်စိတ် ကုန်ခန်းပြီး မော်တော် ကားထဲမှာ အသာလေးခွေရင်း အမောဖြေနေမိတယ်။ အရေးထဲမှာ ခင်မောင်ညွန့်ကလည်း ဘယ်လိုအတွေးပေါက်သွားတယ်မသိဘူး။ “လေးလေးအုန်းကလည်း မသန်းဆင့် အမယ်လေး တလိုက်တာဗျာ၊ နိမိတ်မရှိနမာမရှိနဲ့ ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အမယ်လေး တကြမယ့်အဖြစ် ရောက်ခါနီးနေတယ်။ ကံကောင်းလို့ သာပေါ့”လို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။ လေးလေးအုန်းပြောတာကို သူ ကြားမိဟန်မတူဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ သူကလည်း သူ့စိတ်ကူးနဲ့ သူ ရှိနေမှာ ပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ အတွေးတွေ၊ စိတ်ကူးတွေ တင်ပြချက်နဲ့ ဝေဖန်ကြတဲ့ စကားတွေကို သယ်ဆောင်ရင်းနဲ့ မော်တော်ကားတန်းကြီးဟာ တောင်မြင့်သုသာန်ဆီကို ချဉ်းကပ်လာခဲ့တယ်။ ရှေ့မှာ နာရေးပို့ထားတာရှိလို့ သုသာန်မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ခေါင်းတိုင်ဆီက မီးခိုးငွေ့တွေထွက် နေတာကို တွေ့ရတယ်။ သုသာန်ဝင်းတစ်ခုလုံး နာရေးပို့တဲ့ ကားတွေက ဝင်လာလိုက်ကြ၊ ပြန် ထွက်သွားလိုက်ကြ၊ မစည်ကားအပ်တဲ့ နေရာမြင်ကွင်းဟာ လူသားတွေရဲ့ နှလုံးသားကို ပူလောင်သွားစေခဲ့တယ်။ မော်တော်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာမှာ ရပ်နေမိတယ်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ရဲ့ အပေါက်ဝနားလေးမှာ စုအုံနေတဲ့ လူအုပ်စုကို တွေ့ရတယ်။ ဂျိုင်းခနဲ သံတံခါးဆွဲပိတ်သံနှင့် အတူ အော်ဟစ်ငိုယိုကြတဲ့ အသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ခဏအကြာ ခေါင်းတိုင်ထိပ်မှာ မီးခိုးငွေ့တွေ လွင့်တက်လာတယ်။ ပြီးတော့ အဆုံးမရှိ အစမရှိတဲ့ မိုးကောင်းကင်ထဲကို လွင့်ပျောက်သွားပါလေရော။

ကျွန်တော့်အနားကို ခင်မောင်ညွန့် ရောက်လာခဲ့တယ်။ “လေးလေးအုန်းက လှငွေတို့ ကားနဲ့ လိုက်မယ်တဲ့ ။ အပြန်မှာ မင်းနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်။ ငါတို့ လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ အိမ်တန်းမပြန်သေးဘဲ စ

ည်ဘီယာဆိုင် ခဏဝင်မော့ကြရအောင်”လို့ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တယ်။ သူ့အသံကြားလိုက်ရမှ ရင်တွေပူပြီး ရေငတ်နေတာကို သတိပြုမိသွားတယ်။ ဦးလေးဘိုရဲ့ အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲသွင်းတဲ့ အချိန်မှာပဲ မော်တော်ကားပေါ်ကို တက်လိုက်ကြတယ်။ စိတ်ရောကိုယ်ရော နွမ်းရိနေကြပြီး အေးအေးဆေးဆေးအနားယူရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ။ ခင်မောင်ညွန့် မော်တော်ကားကို စက်နှိုးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မော်တော်ကားဘီးတွေ လိမ့်ခါစရှိသေးတယ်။ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်တစ်စီးနဲ့ နာရေးလိုက်ပို့တဲ့ မော်တော်ကားတန်းကြီး ဝင်လာလို့ လမ်းနံဘေးကွေ့ပြီး မော်တော်ကား ရပ်ပေးထားရပြန်တယ်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ထိပ်ဆီမှာ တော့ မီးခိုးငွေ့တွေ တလွင့်လွင့်။ ခင်မောင်ညွန့်တစ်ယောက် ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်သွားသည် မသိပါဘူး။ “တကယ်တော့ ဒီနေရာဟာ အမယ်လေးအားလုံးရဲ့ ဂိတ်ဆုံးနေရာပဲကွ”လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း မော်တော်ကားကို အရှိန်မြှင့်ပြီး မောင်းတော့တာကိုး။ “ဟေ့ကောင် ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါဟ” သတိပေးပေမယ့် မရဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပြီးဖြဖြ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း “မင်းကလည်း အမယ်လေးတွေနဲ့ ဝေးအောင် မြန်မြန်မောင်းရတာ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ့အကြောင်း သိနေတာမို့ အသာငြိမ်နေလိုက်တယ်။ သူက ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ သူ။ အသောက်အစားလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါးရှိတယ်။ အခုလိုအချိန်မှာ သူကြိုက်တာလေး မှီဝဲပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် အနားယူချင်ရှာပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာထူးမှာလဲ။ သူနဲ့ သဘောချင်းနှောပြီး သူ့ဘက်က မဲပေးနေမိတယ်။ လေတဟူးဟူးတိုက်ပြီး နေပူရှိန် ပြင်းထန်နေတဲ့ ရာသီဥတုကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဘက်မှာ ရှိနေတယ်။

ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ မော်တော်ကားကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး မော်တော်ကားပေါ်ကဆင်းဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ကြတယ်။ တံခါးဖွင့်နေတုန်းမှာ သူ့ရဲ့ ခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းအသံမြည်လာတယ်။ “အိမ်ကဆက်နေတာကွ။ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။ ငါလခွမ်းမှ ပဲ” တယ်လီဖုန်းမှာ ပေါ်နေတဲ့ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်ရင်း အောင့်သက်သက်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ စက္ကန့်ပိုင်းလေးမှာ ပဲ အခြေအနေတစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ ဟာခနဲအော်သံနဲ့ အတူသူ့မျက်နှာမှာ အမူအရာပြောင်းသွားတယ်။

“မိန်းမက ပြောတယ်။ ပိုက်ဆံသေတ္တာ ပျောက်နေလို့ တဲ့ ။ ဘီယာဆို င်မှာ ထိုင်လို့ မရတော့ဘူး” ဗလုံးဗထွေးပြောလိုက်ပြီး မော်တော်ကားတံခါးကို ပြန်ပြီးပိတ်လိုက်တယ်။ အကြောင်းစုံကို ရေရေရာရာမသိရသေးလို့ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေမိတယ်။ မော်တော်ကားဟာ ပြိုင်ကားတစ်စီးလို ဆိုင်ရှေ့က တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးထွက်သွားတယ်။ သူတို့ ချမ်းသာသမျှ အတွင်းပစ္စည်းတွေအားလုံး ပိုက်ဆံသေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားသတဲ့ ။ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူ့မိန်းမက မီးလန့်တဲ့ အချိန်မှာ အပြင်ထုတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အိမ်ထဲပြန်သွင်းပြီး ပစ္စည်းအားလုံးစုံ၊ မစုံ စစ်ဆေးရင်း ပိုက်ဆံသေတ္တာ ပျောက်နေတာကို သိလိုက်ရလို့ ငိုသံပါကြီးနဲ့ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောတာတဲ့ ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့အတွက် စိတ်ပူသွားတယ်။ အမယ်လေးတပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပွက် လောရိုက်အောင်ငိုနေမယ့် သူ့မိန်းမကို မြင်ယောင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော့်မိန်းမကိုပါ သတိရပြီး စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဆောင့်တိုးလာတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ လည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေမယ် မသိဘူး။ သူ့လိုမျိုး ကြုံရင်တော့ အခက်။

“ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီ ထင်တယ်။ ဒုက္ခပါပဲကွာ” အသံပျော့ပျော့နဲ့ ညည်းလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ လည်း သူ့အတွက် သောကရောက်ရ

၊ မဆီမဆိုင် တွေးချင်ရာတွေးပြီး အိမ်အတွက် စိတ်ပူနေရဖြစ်သမို့ အားလုံးအရေးတွေးပြီး ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်နေတယ်။ မိုင်ကုန်ဖွင့်ပြီးပြေးနေတဲ့ မော်တော်ကားအရှိန်ကိုတောင် နှေးတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ စိတ်အာရုံတွေဟာ ရှေ့ကိုကြိုပြီး ရောက်နှင့် နေတယ်။ အမယ်လေး ... အမယ်လေး တပြီး အော်ငိုတဲ့ အသံတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသလိုလိုပဲ။

အမယ်လေး ... တွေးရင်းနဲ့ မောရပါဘိ။

မဟေသီမဂ္ဂဇင်း၊ သြဂုတ်၊ ၂၀၀၇

*